

Huominen

Aada Paavonperä

Tasan 13 vuotta, 3 kuukautta, 22 päivää, 4 tuntia, 17 minuuttia, 38 sekuntia sitten, synnyin minä, poika, joka löysi toisen maailman.

"Tänään saatte kirjoittaa runon, joka kertoo haaveestanne. Niitä saattaa olla monta, mutta kirjoittakaa tärkeimmästä", rouva Asdertiolas sanoo. Hän jakaa koko luokalle paperit ja kun hän on minun kohdallani, kysyn: "Onko ihan pakko?" Rouva Asdertiolas katsoo minua hänen vanhoilla, suurilla, pelottavilla silmillään. Sitten hän hymyilee. "On" hän vastaa hieman vihaisena ja työntää paperin suoraan nenän eteeni. Vaikka en haluaisi kertoa haavettani, otan kuitenkin kynän käteen ja alan kirjoittamaan:

"Olen aina ajatellut, että on olemassa toinen maailma. Siellä ei olisi murheita, ei tappelua, ei väkivaltaa, ei kirosanoja, ei mitään ilkeitä sanoja, ei itkua, pelkkää iloa. Mutta eihän se niin voi mennä. Olen aina ajatellut, että on olemassa toinen maailma. Siellä olisi murheita, siellä olisi tappelua, siellä olisi väkivaltaa, kirosanoja, ilkeitä sanoja, itkua, mutta kuitenkin, siellä olisi iloa. Ja se paikka, ei ole tämä maailma. Se on Huominen. Siellä näet tämän maailman huomisen. Siellä näet huomisen ilot ja surut. Vielä kerran; sen paikan nimi on Huominen"

Sutaisen vielä nimeni paperin reunaan ja juoksen opettajan luokse. "Ei saa juosta sisällä!" joku ehtii huutaa, mutta olen juuri silloin perillä. Ojennan varovasti paperin rouva Asdertiolakselle ja yritän hymyillä, vaikka se ei ihan siltä näytä. "Saanko mennä välitunnille?" kysyn ja otan jo askeleen ovelle päin. Katson taakseni ja näen kuinka opettaja lukee runoani. "Ei, et mene vielä" hän sanoo nopeasti. "Tä-tämä... öööm... To-tos-tosi... ööm... Hyvää työtä, tämä on aivan mahtava kirjoitelma" hän änkyttää ja katsoo ikkunasta ulos. Sataa. "Mene ulos, jos vain haluat"

Ja minä menen. Rakastan sadetta, varsinkin sadepilviä. Istun puun reunalla ja katson ylös, pilviin. Tuntuu siltä, että pilvet tekevät minut iloiseksi. Ne kertoo tulevaisuuden, niin ainakin äitini sanoi, silloin kun minulla joskus oli äiti. Olin varmaan 3 vuotta, kun vanhempani erosi. Äiti lähti. Olisin halunnut mennä äidin mukaan, mutta en saanut. Äiti sanoi, että se olisi liian vaarallista. En ymmärtänyt miksi. Mikään ei koskaan ole ollut vaarallista.

Äiti on lentäjä. Tai ainakin oli. Hän lensi jo nuorena pitkiä lentoja, eikä viettänyt paljoa aikaa kanssani. Hän ei ajatellut perhettä. Hän arvosti varmaan minua ja isääni vähemmän, kun omia matkustajia. "Poika rakas, elämäni on pilvissä, tuolla korkealla. Se on tulevaisuuteni. Sinun pitää itse löytää omasi" hän sanoi, ennen kuin lähti.

Äidin lähdön jälkeen isä masentui. Hän oli ihan hiljaa kaksi viikkoa. Mutta sitten parin kuukauden päästä hän tapasi Fasaani - Fannyn ja rakastui. Fannylla oli jo kaksi pientä lasta ja pian hän päätti isän kanssa että muuttaisimme kaikki yhteen. Se oli kamalin lause mitä olin isän suusta kuullut. Muutimme siis keltaiseen, suureen ja rumaan omakotitaloon asuinalueelle. Ja silloin minä vihastuin isälle. Hän oli valinnut Fannyn minun sijastani, ja se tuntui kamalalta.

Välitunti on loppu ja nousen ylös. Menen sisälle ja ihmettelen, miksi kukaan minun luokkalainen ei ole siellä. Katson aulan suurta, pölyistä kelloa ja juoksen sen jälkeen luokkaan katsomaan lukujärjestystä. Tajuan pian, että meillä on jo loppunut. Heitän reppuni selkään ja lähdän kävelemään kotiin. Sinne käveleminen kestää noin puoli tuntia.

Kävelen, kävelen ja kävelen, mutta sitten en enää jaksa kävellä ja istun todella suuren puun reunalle. Istun siinä hetken ja sitten nousen taas ylös. Olen juuri jatkamassa taas matkaa, mutta en halua mennä kotiin. Ei se ole minun koti. Se on isän, Fannyn, Laurin ja Lauran koti, mutta ei minun.

Päätän siis kiivetä puuhun. Otan märkeästä puun rungosta tiukasti kiinni ja kiipeän. Kiipeän niin korkealle, kun pystyn, puun korkeimmalle oksalle. Katson, kuinka sadepilvet itkevät. Pian en katso enää pilviin, sillä oksa alkaa horjua.

"Varo!" joku huutaa, mutta en kuule kuka. En kuule enää mitään, sillä minua pelottaa. Yritän olla liikkumatta, ettei oksa menisi rikki, mutta en tiedä toimiiko se. Jos oksa nyt menee rikki, en tiedä mitä tapahtuu. Jos oksa nyt menee rikki, putoan varmaan 20 metriä alaspäin, ja sitten käy jotain, mitä en vielä ole saanut selville. En enää pysty ajattelemaan, mitä tapahtuu seuraavaksi, sillä tunnen, kuinka oksa hitaasti ja kivuliaasti menee rikki. Sitten putoan. Mutta en osu maahan, vaan lennän.

Lennän ylös, ylös ja ylös. Suuri, märkä, surullinen, vihainen sadepilvi lähestyy. En osaa "jarruttaa". Olen kokoajan lähempänä pilveä ja pian olen jo sen sisällä. Sitten ei enää sada. Aurinko paistaa, ja näen uuden maailman. Pilven sisällä, eikä siellä ole maata. En ymmärrä. Mutta pian tajuan, että se on Huominen.

Se on edessäni. Haaveeni, jonka piti olla vaan haave. Se on olemassa. Se on totta. En ymmärrä, miten?

Edessäni on valkoisia, minun kokoisia hahmoja. Ei ihmisiä. He katsovat minua. Kaikilla on valkoiset kasvot, valkoiset vaatteet, valkoiset hiukset, valkoinen iho, mutta heillä on kaikilla mustat silmät. Outoa. Siitä tulee mieleen lentoyhtiö, jossa äiti työskenteli. Lentokoneet oli ulkoa ja sisältä valkoisia, mutta niissä oli mustat renkaat, lentoemännillä oli aina valkoiset vaatteet ja valkoiset kynnet ja mikä pahinta, lentokapteenilla piti aina olla valkoinen tukka. Se sääntö kuitenkin otettiin pois vain 3 kuukautta sen tulemisen jälkeen, sillä lentäjien tuli kuulemma saada olla vain omia itseään. Silloin äiti vihastui pomolleen, sillä hän oli ihan turhaan värjännyt hiuksensa tummanruskeista valkoisiksi.

Valkoiset hahmot seisovat hetken aivan hiljaa, mutta alkavat pian kuiskia keskenään. Sitten he lähtevät. He vain katoavat, tuulen mukana. "Ei" kuulen jonkun huutavan, mutta en tiedä mitä tehdä, tai miten auttaa.

Voi kuulostaa oudolta, mutta olen yksin pilven sisällä. Ihan yksin, enkä tiedä miten pääsen pois. Toisaalta, miksi haluaisin edes pois? Kotona kaikki olisi vaan huonosti. Lauri ja Laura tappelisivat ja sotkisivat ja sitten syyttäisivät siitä minua. Fanny laittaisi minut kotiaarestiin ja isä vihastuisi. Joutuisin pyykkäämään koko viikon niin paljon, että pyykkikorissa ei olisi pientä sukkaakaan. Ja sehän olisi ihan mahdotonta, sillä Lauri ja Laura sotkevat vaatteensa minuutissa. Mutta toisaalta, nyt kun mietin, niin en minä halua pilven sisällekkään jäädä. Mitä minä täällä tekisin? Kuolisin vaan nälkään. Tai ehkä en. Jos löydän täältä jotain ruokaa, ehkä minun ei tarvitsisi lähteä. Tämähän on aina ollut minun unelmani,

Huominen. Tämä on toinen maailma, josta kukaan muu ei tiedä. Ja minä löysin tämän. Tämähän on minun maailmani. Minä olen Huomisen Kuningas. Hymyilen hetken ylpeydestä ja lähdän sitten kävelemään.

Täällä on suuria puita, joissa on valkoista, kiinteää vaahtoa lehtien siasta. Kurotan ottamaan vaahtoa käteeni ja kun saan sitä, pistän aluksi vaan pienen palan suuhun. Hattaraa!

Ahmin hattaraa niin paljon, kun vain jaksan. Pian näen valkoisen hahmon lähestyvän minua. Otan askeleen taaksepäin, ihan vain varmuuden vuoksi. Mutta hahmo hymyilee. Hän hymyilee minulle ja minä hymyilen takaisin. "Kuka olet ja mitä teet täällä?" hahmo kysyy. En vastaa mitään. Mitä sanoisin? Hei, olen poika, jolla on liian suuri mielikuvitus ja vähän aikaa sitten minun ajatuksistani tuli totta. Kiipesin sateessa puuhun ihan vain huvin vuoksi ja sitten yht'äkkiä alkoi sataa kovaa ja aloin lentämään. Sitten pilvi söi minut ja nyt olen täällä syömässä hattaraa.

"Olen lomamatkalla." vastaan vaan. "Tiedäthän, että jos syöt liikaa hattarapuun vaahtoa, käy huonosti." Olin hetken aivan hiljaa. "Joo, joo, totta kai tiedän. Tai no siis, mitä? Miten niin huonosti?" "Vaahto sisältää aineita, jotka saavat sinut kellumaan ilman päällä. Toisin sanoen, jos syöt liikaa vaahtoa, saatat yht'äkkiä vaan lähteä lentämään. Ja kun olet lentänyt tarpeeksi korkealle, kelluminen loppuu, ja putoat, etkä enää koskaan pääse takaisin Huomiseen." "En usko sinua" vastaan. "Ei tuo ole edes mahdollista." Hahmo irvistää minulle ja lähtee kävelemään sinne, mistä silloin tulikin. Minä lähdän toiseen suuntaan.

Pitkän kävelyn jälkeen löydän valkoisen lammen. Oletan, että se on maitoa, joten hyppään pää edelläni lampeen. Uin lammessa hetken, kunnes katson käsiäni. Ne ovat aivan kuivat ja valkoiset. Sitten maistan "maitoa", mikä ei ollutkaan maitoa.

Katson ympärilleni ja huomaan kyltin. "Vaatteiden pesu & valkaisu. Älä juo! Hengenvaarallista!!" Uin täyttää vauhtia lammen reunalle ja nousen ylös. Vettä. Sitä minä tarvitsen. Juuri nyt. Vettä, vettä, vettä!!!

"Minä haluan vettä!" huudan. Ja sitten tapahtuu jotain, mitä en koskaan olisi uskonut todeksi. Alkaa sataa. Ja minä alan lentämään. En osaa lentää, enkä haluaisikaan lentää, mutta lennän kuitenkin. En tiedä minne olen matkalla. Edessäni on pelkkää valkoista, ja pian valkoiset maisemat muuttuvat harmaiksi, ja sitten taas valkoisiksi ja lopuksi sinisiksi. Sitten putoan.

Putoan varmaan 20 metriä alas. Kun osun maahan, minua ei satu. En tunne mitään. Sitten nousen ylös nurmikolta ja katson ympärilleni. Tajuan, että olen saman puun luona, mistä lähdin lentämään. Vai lähdinkö edes? Mitä jos vain kuvittelin kaiken? Mistä voin tietää?

Seuraavana aamuna herään omassa sängyssäni. Nousen ylös ja teen perus aamutoimeni. Syön Fannyn pahan makuista kaurapuuroa, joka tänään kyllä maistuu hyvältä. Sitten menen pesemään hampaani ja kun olen pessyt ne, katson itseäni peilistä. Taisin vaan kuvitella kaiken. Miksi minulla on liian suuri mielikuvitus? kysyn mielessäni, mutta kukaan ei vastaa. Menen huoneeseeni ja katson äidin kuvaa, joka on pöydälläni. Me näemme vielä joskus, ajattelen ja sitten lähdän kävelemään kouluun.

Kun olen saman suuren puun luona, pysähdyn. En ole varma, jos haluan kiivetä puuhun. Päätän vain katsoa sitä. Katson tarkkaan puun ylintä oksaa, joka on todella lyhyt. Jos katson vielä tarkempaan,

näen jotain valkoista oksassa. Kiipeän puuhun ja otan varovasti kiinni oksasta. Sitten tartun valkoiseen asiaan ja otan siitä tiukasti kiinni. Pistän sen taskuuni. Menen istumaan korkeimmalle oksalle ja otan asian taskustani. Se on valkoinen lappu, mihin on kirjoitettu valkoisella jotain. "Kiitos, kun pelastit henkemme. Tule pian takaisin, Kuningas" siinä lukee. Katson paperin toiselle puolelle ja näen, että siinä on hattaraa. Otan hattaran varovaisesti käteeni ja pistän sen suuhun. Sitten jatkan matkaani kouluun.

"Tänään saatte kirjoittaa runon haaveestanne" Rouva Asdertiolas sanoo, katsoo minua silmiin ja hymyilee. Mehän teimme sitä jo eilen, ajattelen, mutta en sano sitä ääneen. "Niitä saattaa olla monta, mutta kirjoittakaa tärkeimmästä." hän jatkaa ja jakaa sitten koko meluavalle luokalle paperit. Kun hän on minun kohdalla, ajattelen kysyä että miksi teemme tätä, mutta päätän olla kysymättä. Rouva Asdertiolas katsoo minua kummallisesti. Päätän olla välittämättä, ja päätän myös olla kirjoittamatta samaa runoa, mitä eilen. Eli vetäisen reippaasti kynän pöydän toisesta reunasta ja alan kirjoittamaan:
"Haaveeni on saada tietää kolmeen kysymykseen vastaukset.

1. Voiko pilven sisällä elää?

2. Jos voi, miten se on mahdollista?

3. Mistä voin tietää, oliko jokin vain unta?"